

บทที่ ๑

การเขียนโครงร่างคุณิพนธ์วิทยานิพนธ์และสารนิพนธ์

โครงร่างคุณิพนธ์ วิทยานิพนธ์และสารนิพนธ์เป็นแผนการทำงานที่นิสิตเขียนขึ้น เพื่อให้เห็นทิศทางหรือแนวทางการทำงานทางวิชาการของตน ส่วนใหญ่เนื้อหาของโครงร่างจะให้เหตุผลว่าทำไมถึงทำวิจัยเรื่องนั้น มีประเด็นปัญหาหรือคำถามอะไรที่ต้องการหาคำตอบ ต้องการบรรลุเป้าหมายอะไร จะใช้วิธีการศึกษาอย่างไร และเมื่อทำสำเร็จแล้ว คาดว่าจะมีประโยชน์ต่อวงวิชาการและต่อสังคมอย่างไร เป็นต้น

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มีหลักการเขียนโดยสังเขปดังนี้

๑.๑ ชื่อเรื่อง (ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ)

การตั้งชื่อเรื่องคุณิพนธ์ วิทยานิพนธ์และสารนิพนธ์ ควรเขียนเป็นคำนามวลี เช่น “วิธีการประกาศพระศาสนาของพระพุทธเจ้า” ไม่ควรเขียนเป็นประโยคสมบูรณ์ที่มีครบทั้งประธาน กริยา และกรรม เช่น “พระพุทธเจ้าทรงประกาศพระศาสนา” ควรใช้ภาษากะทัดรัด ชัดเจน ไม่วกวน คลุมเครือ ที่สำคัญคือ ชื่อเรื่องต้องสะท้อนหรือเล็งถึงประเด็นปัญหาที่ต้องการหาคำตอบด้วย

เกณฑ์มาตรฐานการตั้งชื่อเรื่อง

๑. ใช้คำกะทัดรัด ชัดเจน ไม่คลุมเครือ
๒. เขียนเป็นข้อความคำนามวลี
๓. ชื่อเรื่องสะท้อนหรือชี้ถึงประเด็นปัญหาการวิจัย
๔. ขึ้นต้นชื่อเรื่องด้วยจุดมุ่งหมายหรือวิธีการศึกษา
๕. ตั้งชื่อเป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

๑.๒ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา เป็นการให้เหตุผลประกอบว่า ทำไมเรื่องของเราจึงสมควรศึกษาวิจัย ปัญหาที่ต้องการหาคำตอบนั้นสำคัญอย่างไร มีภูมิหลังหรือความเป็นมาอย่างไร ในอดีตที่ผ่านมา มีแนวคิดหรือทฤษฎีที่พยายามตอบปัญหานั้นหรือไม่ อย่างไร ถ้ามีผู้ศึกษาไว้บ้างแล้ว ต้องชี้แจงต่อไปว่า มีประเด็นปัญหาใดบ้างที่ยังค้างคาอยู่หรือตอบแล้ว แต่ยังไม่สมบูรณ์ อุปมาเหมือนเราเสนอความเห็นในที่ประชุมว่า ให้เอาอย่างนั้น อย่างนี้ ที่ประชุมจะเห็นด้วยกับข้อเสนอเราหรือไม่ ขึ้นอยู่กับเหตุผลที่เราใช้สนับสนุนข้อเสนอนั้นเป็นสำคัญ ทั้งหมดนี้ เพื่อแสดงผลให้เห็นว่า เรื่องที่นำมาศึกษานี้สำคัญและจำเป็นหรือจูงใจมากจนถึงขนาดทำให้ผู้ศึกษาสนใจและตัดสินใจเลือกศึกษาเรื่องนี้

เกณฑ์มาตรฐานการเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

๑. ชี้ให้เห็นว่า ประเด็นปัญหานั้นมีภูมิหลังหรือความเป็นมาที่มีข้อมูลและเอกสารอ้างอิงเชิงประจักษ์ (Context)
๒. ชี้ให้เห็นว่า ปัญหาวิจัยนั้นมีความสำคัญและมีความคาดหวังอยากให้เป็นอย่างไร (Significance)
๓. ชี้ให้เห็นว่า มีผู้เสนอแนวคิดหรือทฤษฎีสำหรับตอบปัญหานั้นอย่างไรและมีประเด็นใดที่ยังไม่ชัดเจนหรือยังไม่ได้ตอบ (Academic gap)

๑.๓ คำถามวิจัย

การเขียนคำถามวิจัย คือ การเขียนระบุลงไปให้ชัดเจนว่า งานวิจัยเรื่องนั้นต้องการตอบปัญหาอะไร ส่วนใหญ่ปัญหาการวิจัยจะมีอยู่แล้วในความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา แต่ที่แยกออกมาเป็นอีกข้อหนึ่งต่างหาก เพื่อเน้นให้เห็นปัญหาเด่นชัดมากยิ่งขึ้น

๑.๔ วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การเขียนวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ การวางเป้าหมายการทำงานไว้ล่วงหน้าว่า งานคุณชินพันธ์ วิทยานิพนธ์หรือสารนิพนธ์ของเราจะเดินทางไปสู่จุดหมายใด เหมือนการไปซื้อของในห้างสรรพสินค้า ถ้าเรามีเป้าหมายล่วงหน้าว่า จะไปซื้อของอะไร ที่ร้านไหน เราก็จะมุ่งไปหาร้านนั้นโดยตรง ไม่ต้องเสียเวลาเดินหาไปเรื่อย ๆ การเขียนวัตถุประสงค์การวิจัยมีประโยชน์มากในแง่ที่ทำให้ผู้วิจัยรู้ล่วงหน้าว่า งานวิจัยของตนมุ่งไปสู่เป้าหมายใด เวลาลงมือเขียนจริง ๆ ก็ไม่ต้องเสียเวลากับสิ่งที่ไม่ใช่เป้าหมายของตนเอง การเขียนวัตถุประสงค์การวิจัยนั้น นิยมเขียนแยกเป็นข้อ ๆ โดยขึ้นต้นคำว่า “เพื่อ...” โดยแต่ละข้อต้องสัมพันธ์กันและมุ่งไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ มุ่งไปสู่การตอบปัญหาการวิจัยเหมือนกัน

เกณฑ์มาตรฐานการเขียนวัตถุประสงค์การวิจัย

๑. ใช้ภาษาชัดเจน เข้าใจง่าย ไม่วกวน
๒. ใช้ประโยคบอกเล่า ไม่ใช่ประโยคคำถามและปฏิเสธ โดยขึ้นต้นด้วยคำว่า “เพื่อ...”
๓. แต่ละข้อต้องมุ่งไปในทิศทางเดียวกันคือ มุ่งตอบปัญหาการวิจัย
๔. แต่ละข้อสะท้อนปัญหาและตอบปัญหาการวิจัยเดียวกัน แต่ตอบคนละแง่มุม

๑.๕ ขอบเขตการวิจัย

การเขียนขอบเขตการวิจัย คือ การเขียนระบุว่างานวิจัยเรื่องนั้น ๆ จะศึกษาภายในขอบเขตกว้างแคบแค่ไหนเพียงไร จะเก็บข้อมูลจากเอกสารหรือจากกลุ่มประชากรกว้างแคบแค่ไหน การระบุขอบเขตการวิจัย มีประโยชน์ในแง่ที่ทำให้เราเก็บข้อมูลได้อย่างครอบคลุมภายในขอบเขตที่กำหนดไว้ ส่วนข้อมูลนอกนั้น ถือว่าไม่ได้อยู่ในขอบข่ายแห่งการศึกษาของเรา เช่น เราเขียนขอบเขตไว้ว่า จะศึกษาเรื่องกรรมเฉพาะในพระไตรปิฎก เราก็เก็บข้อมูลเรื่องกรรมเท่าที่มีในพระไตรปิฎก ๔๕ เล่มเท่านั้น ไม่ต้องไปเก็บจากคัมภีร์รุ่นหลัง เช่น คัมภีร์รุ่นอรรถกถา ฎีกา เป็นต้น อุปมาเหมือนเราขีดวงกลมบนพื้นทรายแล้วเก็บเมล็ดทรายเฉพาะภายในวงกลมที่เราขีดไว้เท่านั้น

ขอบเขตการวิจัย จึงเป็นการกำหนดกรอบหรือระบุขอบเขตของการวิจัยว่า จะทำการศึกษากว้างขวางเพียงใด ครอบคลุมถึงเรื่องอะไร ซึ่งจะช่วยให้ผู้วิจัยไม่ศึกษานอกขอบเขต แต่ให้ศึกษาเฉพาะหน่วยที่วิจัยเท่านั้น ซึ่งอาจแบ่งขอบเขตที่ศึกษาได้ดังนี้

๑.๕.๑ ขอบเขตด้านเนื้อหา เขียนแสดงให้เห็นถึงขอบเขตของเนื้อหาเอกสารหรือคัมภีร์ที่ต้องการศึกษาว่าต้องการกำหนดแค่ไหน อย่างไร ซึ่งถือว่า เป็นข้อตกลงเบื้องต้นของคุณนิพนธ์วิทยานิพนธ์ฉบับนั้น ๆ

๑.๕.๒ ขอบเขตด้านตัวแปร

ก.การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ควรระบุตัวแปรที่ศึกษาไว้อย่างกว้างๆ และแสดงให้เห็นถึงความเกี่ยวข้องของตัวแปรที่สนใจศึกษา

ข.การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ควรระบุตัวแปรที่ศึกษาให้ชัดเจน เช่น ตัวแปรต้น ตัวแปรตาม ตัวแปรสังเกตได้ ตัวแปรแฝง และ/หรือ ตัวแปรที่เกี่ยวข้อง

ค.การวิจัยแบบผสมวิธี (MixedMethods Research) ควรระบุทั้งตัวแปรเชิงคุณภาพ และตัวแปรเชิงปริมาณให้ชัดเจน

การกำหนดขอบเขตด้านตัวแปร ควรคำนึงถึงการทบทวนเอกสารและงานวิจัยด้วยว่า ตัวแปรแต่ละตัวสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีหรืองานวิจัยของใคร

๑.๕.๓ ขอบเขตด้านประชากร/ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ก.การวิจัยเชิงคุณภาพ โดยเฉพาะการวิจัยภาคสนามควรระบุผู้ให้ข้อมูลสำคัญหรือกลุ่มเป้าหมาย ให้ชัดเจนว่า ผู้ให้ข้อมูลสำคัญแบ่งเป็นกี่กลุ่ม แต่ละกลุ่มมีจำนวนเท่าใด

ข.การวิจัยเชิงปริมาณ ควรกำหนดขอบเขตด้านประชากรให้ชัดเจนว่า ต้องการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มใดและจำนวนประชากรควรอ้างอิงแหล่งที่มาให้ชัดเจน

สำหรับการวิจัยแบบผสมวิธี ต้องระบุขอบเขตทั้งด้านประชากรและผู้ให้ข้อมูลสำคัญ และการวิจัยเชิงคุณภาพภาคเอกสาร ไม่จำเป็นต้องระบุประชากรหรือผู้ให้ข้อมูลสำคัญแต่ให้ระบุคำภีร์หรือตำราที่ใช้ศึกษาในหัวข้อขอบเขตด้านเนื้อหา

๑.๕.๔ ขอบเขตด้านพื้นที่ (ถ้ามี) กำหนดพื้นที่การวิจัยให้ชัดเจนว่า ศึกษาที่ใด หน่วยงานหรือองค์กรใด ตั้งอยู่สถานที่ใด

๑.๕.๕ ขอบเขตด้านระยะเวลา กำหนดระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย โดยเริ่มนับตั้งแต่เมื่อได้รับอนุมัติหัวข้อวิจัยไปจนถึงส่งเล่มรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์เช่น ดำเนินการวิจัย ตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๖๐ ถึง เดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๐ รวมเป็นระยะเวลา ๑ ปี เป็นต้น โดยพิจารณาถึงขอบเขตงานวิจัย

เกณฑ์มาตรฐานการเขียนขอบเขตการวิจัย

๑. ระบุขอบเขตด้านเนื้อหาที่แสดงเอกสารหรือคัมภีร์ที่จะไปเก็บข้อมูลมาตอบปัญหาการวิจัย โดยระบุให้ชัดเจนว่า จะใช้เอกสารหรือคัมภีร์อะไรบ้าง (กรณีการวิจัยเชิงคุณภาพ/ภาคเอกสาร)
๒. ระบุขอบเขตตัวแปรในการวิจัย ตัวแปรต้น ตัวแปรตาม และตัวแปรที่เกี่ยวข้อง (กรณีการวิจัยเชิงปริมาณ) และระบุตัวแปรที่สนใจศึกษา (กรณีการวิจัยเชิงคุณภาพ) โดยจำแนกรายละเอียดของตัวแปรสำคัญให้ชัดเจน
๓. ระบุขอบเขตของประชากรหรือผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่จะใช้ในการศึกษาให้ชัดเจนว่า ประชากรคือใคร มีจำนวนเท่าใด (กรณีการวิจัยเชิงปริมาณ) และผู้ให้ข้อมูลสำคัญคือใคร มีจำนวนกี่กลุ่ม แต่ละกลุ่มมีจำนวนเท่าใด (กรณีการวิจัยเชิงคุณภาพ/ภาคสนาม)

๑.๖ สมมติฐานการวิจัย (ถ้ามี)

สมมติฐานการวิจัย (Research Hypothesis) เป็นคำตอบที่คาดคะเนความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตั้งแต่สองตัวขึ้นไปซึ่งผู้วิจัยคาดการณ์ไว้ล่วงหน้าอย่างสมเหตุสมผลเกี่ยวกับเรื่อง que ผู้วิจัยต้องการศึกษา มีทฤษฎีรองรับและใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ มักเขียนอยู่ในรูปข้อความประกอบด้วยสมมติฐานแบบมีทิศทางที่ระบุทิศทางของความแตกต่างอย่างชัดเจน เช่น “นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานครที่เข้าร่วมกิจกรรมรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุกตามหลักพุทธจิตวิทยาเพื่อพัฒนาการรู้คุณค่าแห่งตนเองมีระดับการรู้คุณค่าแห่งตนหลังเข้าร่วมกิจกรรมสูงกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ” และสมมติฐานแบบไม่มีทิศทางที่ไม่ระบุทิศทางของความแตกต่าง เช่น “บุคลากรที่มีสถานภาพต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิภาพการบริหารงานบุคคลของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตภาคเหนือแตกต่างกัน” ดังนั้น การตั้งสมมติฐานจึงเป็นการตั้งขึ้นเพื่อใช้เป็นทิศทางในการพิสูจน์หรือทดสอบในการดำเนินการวิจัยได้อย่างตรงประเด็น

เกณฑ์มาตรฐานการเขียนสมมติฐานการวิจัย

๑. เป็นคำตอบที่คาดคะเนไว้ล่วงหน้าอย่างสมเหตุสมผล มีทฤษฎีรองรับ และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย
๒. เป็นคำตอบล่วงหน้า que แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตั้งแต่สองตัวขึ้นไป
๓. สมมติฐานแบ่งเป็น ๒ ประเภท คือ สมมติฐานแบบมีทิศทางและสมมติฐานแบบไม่มีทิศทาง
๔. ควรมีความชัดเจนและเฉพาะเจาะจง ซึ่งจะง่ายต่อการพิสูจน์หรือทดสอบ

๑.๗ นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัยเป็นการให้ความหมายกับคำศัพท์หรือตัวแปรที่ปรากฏในงานวิจัย มี ๒ ลักษณะ คือ นิยามศัพท์เฉพาะเป็นการให้ความหมายกับศัพท์ที่ต้องการให้ผู้อ่านงานวิจัยเข้าใจตรงกันตลอดทั้งเล่ม เช่น “การเรียนรู้เชิงรุก หมายถึง กระบวนการ que ให้ผู้เรียนหรือผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้มีส่วนร่วม ได้ลงมือปฏิบัติ คิดวิเคราะห์และนำเสนอด้วยความรู้ ความเข้าใจ”

สำหรับการนิยามเชิงปฏิบัติการ (Operational Definition) เป็นการให้ความหมายกับตัวแปรที่ผู้วิจัยต้องการวัดค่า ปริมาณ หรือจัดกระทำกับตัวแปร ซึ่งนำไปสู่การสร้างเครื่องมือการวิจัยโดยการให้คำนิยามเชิงปฏิบัติการไม่ใช่เป็นการให้นิยามตามพจนานุกรม หรือคำที่มีความหมายทั่วไป แต่เป็นนิยามที่ต้องมีสิ่งบ่งชี้ว่าตัวแปรนั้นๆ สามารถวัดปริมาณได้ หรือจัดกระทำกับตัวแปรอย่างไร เช่น “การรู้คุณค่าแห่งตน หมายถึง คะแนนที่ได้จากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาประเมินตนเองด้านคุณตนออก บอก ตนได้ และใช้ตนเป็นจากแบบวัดการรู้คุณค่าแห่งตน”

เกณฑ์มาตรฐานการเขียนนิยามศัพท์เฉพาะ

๑. เป็นการให้ความหมายคำศัพท์หรือตัวแปรที่ปรากฏในงานวิจัยในความหมายเฉพาะเจาะจง แบ่งเป็นนิยามศัพท์เฉพาะและนิยามเชิงปฏิบัติการ
๒. นิยามเชิงปฏิบัติการเป็นการให้ความหมายกับตัวแปรที่ผู้วิจัยต้องการวัดค่า และนิยมใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ
๓. ศัพท์ที่นำมานิยามควรเป็นคำหลัก (Keywords) ในงานวิจัยนั้น มักปรากฏอยู่ในชื่อเรื่องหรือวัตถุประสงค์การวิจัย
๔. ต้องนิยามให้ครอบคลุมเฉพาะความหมายที่ผู้วิจัยต้องการใช้ในงานวิจัยของตนเท่านั้น

๑.๘ ทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง หมายถึง การย้อนกลับไปสำรวจเอกสารและงานวิจัยที่มีผู้ศึกษาไว้ในอดีต ซึ่งเป็นงานที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับงานวิจัยของเราโดยตรงหรือบางส่วน การทบทวน ก็คือ การสำรวจดูว่า งานเรื่องนั้น ๆ ผู้เขียนมุ่งศึกษาหาคำตอบในประเด็นปัญหาอะไร เมื่อศึกษาแล้วได้พบคำตอบว่าอย่างไรบ้าง คำตอบนั้นมีช่องว่าง (Academic Gap) หรือมีความไม่ชัดเจนอะไรที่จะเป็นช่องทางให้เราศึกษาเพื่อความชัดเจนต่อไป การทบทวนเอกสารฯ มีประโยชน์ในแง่ที่ทำให้เราเห็นพัฒนาการขององค์ความรู้ในด้านนั้น ๆ ว่ามีความเป็นมาอย่างไร ก้าวหน้าไปถึงไหน เพื่อหลีกเลี่ยงการทำวิจัยซ้ำซ้อน และทำให้เราเห็นช่องทางที่จะศึกษาหาคำตอบต่อไป อุปมาเหมือนคนในอดีตได้สร้างบันไดหลายขั้นไว้ให้แก่เรา ถ้าเราอยากสร้างบันไดให้สูงขึ้นไปอีก ก็ต้องย้อนกลับไปทบทวนดูว่า ในอดีตได้สร้างบันไดไว้กี่ขั้นแล้ว บันใดเหล่านั้น มีวิธีการสร้างอย่างไร มีข้อบกพร่องหรือช่องทางที่จะพัฒนาให้ดียิ่งขึ้นหรือไม่ อย่างไร และมีโอกาสที่จะสร้างบันไดให้สูงขึ้นได้หรือไม่ เป็นต้น ซึ่งการทบทวนอดีตแล้วพบข้อบกพร่องหรือช่องทางที่จะสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ขึ้นได้ ถือว่าเป็นโอกาสทองในการทำงานวิจัย เพราะนี่คือเหตุผลที่เราสามารถนำไปอ้างอิงกับคนอื่น ๆ ได้ว่า งานวิจัยของเราเป็นงานสร้างสรรค์ใหม่ เป็นงานที่จะสร้างองค์ความรู้ใหม่ได้ ไม่ใช่งานที่เดินซ้ำรอยหรือเป็นงานที่เอาสิ่งที่ผู้อื่นรู้แล้วมาพูดวนซ้ำอีก

เกณฑ์มาตรฐานการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

๑. ต้องมีเนื้อหาหรือมีประเด็นในการศึกษาเกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะดำเนินการวิจัย ซึ่งอาจเกี่ยวข้องทั้งหมดหรือบางส่วน
๒. ควรมีมาตรฐานทางวิชาการและเขียนโดยผู้ทรงคุณวุฒิทางวิชาการหรือผู้อยู่ในแวดวงวิชาการ ส่วนงานที่คนทั่วไปเขียนขึ้น ไม่ควรนำมาทบทวน
๓. ควรชี้ให้เห็นพัฒนาการขององค์ความรู้ด้านนั้น ๆ ที่คนในอดีตสร้างสรรค์ไว้ ชี้ให้เห็นประเด็นที่ผู้เขียนต้องการตอบ และคำตอบที่ผู้เขียนนำเสนอไว้
๔. รูปแบบการเขียนทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ควรเขียนในเชิงสังเคราะห์โดยเอาประเด็นเป็นตัวตั้ง และเขียนร้อยเรียงอย่างเป็นระบบให้เป็นเนื้อเดียวกัน เมื่ออ่านแล้วทำให้มองเห็นภาพรวมและพัฒนาการขององค์ความรู้ด้านนั้น ๆ รวมทั้งควรชี้ให้เห็นช่องว่างทางวิชาการที่ยังไม่มีคำตอบชัดเจนหรือชี้ให้เห็นช่องทางที่เราจะเดินหน้าทำวิจัยต่อไป
๕. การจัดเรียงลำดับของเนื้อหาให้ยึดเนื้อหาสาระสำคัญเป็นหลัก ไม่ควรเขียนเรียงตามชื่อผู้เขียนและปีที่เขียน
๖. ต้องสรุปด้วยว่า จากการทบทวนเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทำให้ได้แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวกับงานวิจัยที่กำลังศึกษาอย่างไร และนิสิตจะเชื่อมโยงเนื้อหาเพื่อสร้างสรรค์เป็นองค์ความรู้ใหม่ต่อไป
๗. เอกสารและงานวิจัยเชิงปริมาณที่นำมาทบทวน ไม่ควรเกิน ๕ ปีย้อนหลังนับปีปัจจุบันที่ทำวิจัย เว้นแต่ไม่มีผู้ทำวิจัยในประเด็นนั้นๆ
๘. การทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องควรมีความสอดคล้องกับกรอบแนวคิดในการวิจัย

หมายเหตุ: ในโครงร่างคุณลักษณะ วิทยานิพนธ์ทุกระดับ ทุกแบบการวิจัย ต้องนำเสนอการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ เมื่อผ่านการอนุมัติหัวข้อ แล้วเริ่มลงมือทำการวิจัยจริง ให้ย้ายไปอยู่บทที่ ๒ ในหัวข้องานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการทบทวนวรรณกรรม ไม่ต้องมีเลขแสดงลำดับและตำแหน่งทางวิชาการของผู้แต่ง ให้พิมพ์ด้วยตัวอักษรธรรมดา กรณีที่เป็นพระภิกษุที่มีสมณศักดิ์ให้ใช้ชื่อตามสมณศักดิ์ ตามด้วยชื่อและฉายาเดิม เช่น พระราชปริยัติกวี (สมจินต์ สมมาปญโญ), พระครูโกศลศาสนบัณฑิต (กฤษณะ ตรุโณ) เป็นต้น

๑.๙ กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดในการวิจัย (Conceptual Framework) เป็นการเขียนเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ผู้วิจัยได้จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดทิศทางการออกแบบการวิจัย (Research Design) โดยสามารถใช้ได้กับการวิจัยเชิงคุณภาพและการวิจัยเชิงปริมาณ

เกณฑ์มาตรฐานการเขียนกรอบแนวคิดในการวิจัย

๑. กรอบแนวคิดในการวิจัยต้องพัฒนามาจากกรอบแนวคิดเชิงทฤษฎี (Theoretical Framework)
๒. มีความตรงประเด็นในด้านเนื้อหาสาระ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านตัวแปรที่ต้องการศึกษา
๓. กรอบแนวคิดในการวิจัยมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย
๔. ระบุรายละเอียดของตัวแปรและแสดงความสัมพันธ์ของตัวแปรได้ชัดเจนด้วยสัญลักษณ์หรือแผนภาพ

๑.๑๐ วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methodology) หรือบางครั้งเรียกว่า ระเบียบวิธีวิจัย เป็นองค์ประกอบที่สำคัญมาก เพราะผลการวิจัยที่ออกมาจะน่าเชื่อถือหรือไม่ ขึ้นอยู่กับวิธีการดำเนินการวิจัย ที่เราใช้เป็นเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล การเขียนวิธีดำเนินการวิจัย คือ การแจงรายละเอียดว่า เมื่อถึงเวลาลงมือทำวิจัยจริง ๆ เราจะมีวิธีการและขั้นตอนการเก็บหลักฐานข้อมูลมาตอบปัญหาวิจัยอย่างไร จะใช้เครื่องมืออะไรเก็บข้อมูล (เช่น แบบสอบถาม การสัมภาษณ์เชิงลึก การสังเกต การสนทนากลุ่ม) เมื่อได้ข้อมูลมาแล้วจะทำอย่างไรกับข้อมูลนั้น อุปมาเหมือนพ่อครัวชี้แจงเหตุผลว่า ตนจะทำอาหารพิเศษชนิดหนึ่งขึ้นมา พร้อมกับบอกวิธีการทำอาหารว่า มีลำดับขั้นตอนอย่างไร นับตั้งแต่วิธีการที่จะได้มาซึ่งวัตถุดิบสำหรับทำอาหาร ขั้นตอนการปรุงจะเริ่มจากอะไรก่อนอะไรหลัง เป็นต้น การเขียนวิธีการดำเนินการวิจัยทำได้หลายแบบ ดังนี้

๑.๑๐.๑ รูปแบบการวิจัย

ก. การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research)

ภาคเอกสาร หมายถึง งานวิจัยที่รวบรวมข้อมูลเพื่อตอบปัญหาการวิจัยจากเอกสารเท่านั้น เช่น งานวิจัยทางปรัชญางานวิจัยทางประวัติศาสตร์ งานวิจัยด้านวรรณคดี งานวิจัยคัมภีร์

ศาสนา (ส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยสายมนุษยศาสตร์) เวลาเขียนวิธีดำเนินการวิจัยต้องแจ้งให้ละเอียดว่า จะมีวิธีการเก็บข้อมูลจากเอกสารที่จะศึกษาอย่างไร เมื่อได้ข้อมูลมาแล้ว จะวิเคราะห์หรือตีความ ข้อมูลนั้นด้วยกรอบแนวคิดอะไร เช่น อาจบอกว่า จะวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางปรัชญา/ด้วยวิธีการทางประวัติศาสตร์/ด้วยวิธีการแบบวรรณคดีวิจารณ์/ด้วยวิธีแห่งศาสตร์แห่งการตีความ เป็นต้น อย่างใดอย่างหนึ่ง รวมทั้งแจ้งให้เห็นรายละเอียดของวิธีการนั้น ๆ ด้วย

ภาคสนาม หมายถึง งานวิจัยที่เก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามแบบคุณภาพ คือ การเก็บรวบรวมข้อมูลในรูปของข้อความจากการสัมภาษณ์ การสนทนากลุ่มและข้อความบันทึกจากการสังเกต อย่างมีส่วนร่วม ดังนั้นในเวลาเขียนวิธีดำเนินการวิจัย ต้องแสดงให้เห็นรายละเอียดการเก็บรวบรวมข้อมูลเช่น วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) การสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) การสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) เป็นต้น

ข. การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) หมายถึง การวิจัยที่ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลในรูปของสถิติหรือตัวเลข เช่น ๑) ระดับความคิดเห็นในการปฏิบัติงานตามหลักอิทธิบาทธรรมของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน สามารถวัดได้เป็นค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และ ๒) ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการประยุกต์ใช้หลักภavana ๔ ในการพัฒนาคุณภาพชีวิต สามารถวัดความแตกต่างของค่าเฉลี่ยก่อนและหลังการพัฒนาด้วยการทดสอบค่าที่ (t-test) ข้อมูลเหล่านี้ จะอยู่ในรูปของตัวเลข เรียกว่า “ข้อมูลเชิงปริมาณ” ซึ่งในการเขียนวิธีดำเนินการวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยต้องนำเสนอให้เห็นรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่าง (Sampling Design) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (Measurement Design) และการวิเคราะห์ข้อมูล (Analysis Design) โดยที่การออกแบบการวิจัยเชิงปริมาณที่ดี ควรมีองค์ประกอบดังนี้

๑.๑๐.๒ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง/ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

๑) ประชากร (Population) คือ กลุ่มบุคคลที่ใช้ในการศึกษาวิจัย ต้องระบุให้ชัดเจนว่าเป็นใคร มีจำนวนเท่าไรมีคุณลักษณะอย่างไร และระบุที่มา

๒) กลุ่มตัวอย่าง (Sample) คือ ส่วนหนึ่งของประชากรที่นำมาศึกษา ต้องระบุขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (Sample size) และวิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง (Sampling Random Design)

๓) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) คือบุคคลที่ได้จากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยมีคุณสมบัติตามที่ผู้วิจัยกำหนดไว้

เกณฑ์มาตรฐานการเสนอประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

๑. ระบุประชากรและกลุ่มตัวอย่าง/ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ชัดเจน
๒. กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างเหมาะสมและถูกต้องตามหลักวิชา
๓. กำหนดวิธีการได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างหรือผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

๑.๑๐.๓ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ต้องเขียนรายละเอียดว่า เครื่องมือที่ใช้มีอะไรบ้าง พร้อมทั้งระบุลักษณะของเครื่องมือ หากสร้างหรือพัฒนาเครื่องมือขึ้นเอง ต้องระบุขั้นตอนและวิธีการสร้าง การทดลองใช้และการ ตรวจสอบคุณภาพไว้ชัดเจน

เกณฑ์มาตรฐานการระบุเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

กรณีที่ ๑ สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยด้วยตนเอง

- อธิบายการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยตามหลักวิชา
- ระบุแหล่งที่มาของข้อมูลพื้นฐานที่ใช้ประกอบการร่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเช่น เอกสาร หนังสือ
- ระบุรายละเอียดวิธีการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

กรณีที่ ๒ นำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยของผู้อื่นมาใช้

- ระบุแหล่งที่มา ปีที่สร้าง และค่าสถิติแสดงคุณภาพ
- ชี้ให้เห็นเหตุผลและความสมเหตุสมผลที่จะใช้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนั้นเก็บข้อมูล
- มีหนังสือขออนุญาตการใช้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

๑.๑๐.๔ การเก็บรวบรวมข้อมูล

ต้องระบุวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล เช่น การสำรวจ การทดลอง การสัมภาษณ์เชิงลึก การ สทนทนากลุ่ม และการสังเกตแบบมีส่วนร่วมรวมทั้งระบุขั้นตอนที่ผู้วิจัยใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้ ชัดเจน

เกณฑ์มาตรฐานการระบุการเก็บรวบรวมข้อมูล

- ระบุวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล อาจระบุเหตุผลที่เลือกใช้วิธีการนั้น ๆ
- ระบุขั้นตอนที่ผู้วิจัยใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

๑.๑๐.๕ การวิเคราะห์ข้อมูล

ให้ระบุวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพคือ การจำแนก จัดประเภทข้อมูล การตีความ การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และการสร้างข้อสรุปแบบอุปนัย (Analytic Induction) และนำเสนอเป็นความเรียง

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ คือ การวิเคราะห์ด้วยสถิติแบบบรรยาย (Descriptive statistics) ได้แก่ จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติอนุมาน (Inferential statistics) เช่น การทดสอบค่าที (t-test), การทดสอบค่าเอฟ (F-test), การวิเคราะห์ถดถอย (Regression Analysis) และสถิติวิเคราะห์ขั้นสูง (Advance statistics) เช่น การวิเคราะห์โมเดล ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ (Structural Equation Model: SEM) และนำเสนอเป็นตาราง แผนภาพ ประกอบความเรียง

เกณฑ์มาตรฐานการระบุวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. ระบุวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยบรรยายตามลักษณะข้อมูลและตัวแปรที่สนใจศึกษา
๒. ระบุสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณให้ถูกต้องตามลักษณะตัวแปรและตอบสมมติฐานการวิจัย

๑.๑๐.๖ แผนปฏิบัติการวิจัย

เป็นแผนเชิงปฏิบัติการ ที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้นเป็นแนวทางในการดำเนินการวิจัย โดยระบุกิจกรรมให้ชัดเจน พร้อมระบุช่วงเวลาตั้งแต่เริ่มต้นจนสิ้นสุดในการทำกิจกรรม

เกณฑ์มาตรฐานการระบุแผนปฏิบัติการวิจัย

๑. ระบุกิจกรรมที่จะดำเนินการ เรียงเป็นข้อๆ ชัดเจน พร้อมระบุช่วงเวลาตั้งแต่เริ่มต้นจนสิ้นสุด
๒. ให้เขียนในรูป Gantt chart

๑.๑๑ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การเขียนประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ คือ การเขียนคาดการณ์ล่วงหน้าว่า หลังจากทำงานวิจัยเรื่องนั้นสำเร็จแล้ว จะมีประโยชน์อะไรเกิดขึ้นบ้าง ซึ่งการเขียนประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ ต้องให้สัมพันธ์และมุ่งไปในทิศทางเดียวกันกับปัญหาหรือคำถามและวัตถุประสงค์ของการวิจัยด้วย อุปมาเหมือนเราเดินทางไปยังหัวตี่เชียงใหม่ เชียงใหม่ คือ วัตถุประสงค์ที่เราต้องการไปให้ถึง เมื่อไปถึงตรงนั้นแล้ว เราก็คาดการณ์ไว้ล่วงหน้าว่า จะได้ประโยชน์อย่างนั้นอย่างนี้หรือได้พบสิ่งนั้นสิ่งนี้ ซึ่งประโยชน์หรือสิ่งที่เราคาดว่าจะได้รับนั้น ต้องสัมพันธ์กับจังหวัดเชียงใหม่นั่นด้วย คือ ต้องมีอยู่จริงที่จังหวัดเชียงใหม่นั่นด้วย ส่วนใหญ่การเขียนประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ นิยมขึ้นต้นด้วยคำว่า “ทำให้ทราบ...” “ทำให้ได้...” เป็นต้น

เกณฑ์มาตรฐานการเขียนประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑. เขียนคาดการณ์ล่วงหน้าถึงประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ หลังจากบรรลุวัตถุประสงค์ของการวิจัยแล้ว
๒. เขียนให้สัมพันธ์กับวัตถุประสงค์การวิจัย นิยมเขียนขึ้นต้นด้วยคำว่า “ทำให้ทราบ...” “ทำให้ได้...” เป็นต้น ทั้งนี้ แล้วแต่ความเหมาะสมของงานวิจัยแต่ละเรื่อง
๓. เขียนจำแนกเป็นประโยชน์เชิงวิชาการ ประโยชน์เชิงปฏิบัติ หรือประโยชน์เชิงนโยบาย เพื่อให้เห็นผลกระทบ ประโยชน์หรือคุณูปการที่มีต่อสังคม

หมายเหตุ: เมื่อคุณนิพนธ์ วิทยานิพนธ์ และสารนิพนธ์สำเร็จเรียบร้อยแล้ว ให้เปลี่ยน “ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ” เป็น “ประโยชน์ที่ได้รับ”

๑.๑๒ สารบัญ (ชั่วคราว)

การเขียนสารบัญ (ชั่วคราว) เป็นการวางโครงสร้างเนื้อหาของงานวิจัยให้เห็นว่า ในแต่ละบทมีประเด็นที่จะศึกษาอย่างไรบ้าง ชื่อบทคืออะไร มีหัวข้อย่อยอย่างไร ซึ่งการออกแบบบทแต่ละบทนั้น ต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัยเป็นสำคัญ ควรให้เนื้อหาของแต่ละบทมุ่งไปในทิศทาง

เดียวกัน นั่นคือ มุ่งไปสู่การตอบปัญหาการวิจัย โดยอาจให้แต่ละบททำหน้าที่ตอบปัญหาการวิจัยในบางแง่มุมหรือตอบวัตถุประสงค์ข้อใดข้อหนึ่ง และควรให้เนื้อหาของแต่ละบทมีความสัมพันธ์ส่งทอดกันไปตามลำดับเหมือนลูกโซ่ สารบัญ(ชั่วคราว)หรือโครงสร้างของงานวิจัยเชิงคุณภาพภาคเอกสารนั้นไม่มีรูปแบบที่แน่นอนตายตัว ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของงานแต่ละเรื่อง ส่วนสารบัญ(ชั่วคราว)หรือโครงสร้างของงานวิจัยเชิงคุณภาพภาคสนาม และเชิงปริมาณ ค่อนข้างจะมีรูปแบบแน่นอนตายตัว (ดูแผนภาพที่วาดด้วยสารบัญ (ชั่วคราว) ในหน้าถัดไป)

๑.๑๓ บรรณานุกรม

บรรณานุกรม คือ รายการเอกสารต่าง ๆ ที่นำมาใช้อ้างอิงหรือประกอบการศึกษาค้นคว้าในงานวิจัยแต่ละเรื่อง การเขียนบรรณานุกรมนั้น ให้เขียนไว้ในส่วนท้ายของงานวิจัย โดยเขียนไล่เรียงตามลำดับอักษร และแบ่งหมวดหมู่ตามประเภทของเอกสาร เช่น เอกสารปฐมภูมิ ทุติยภูมิ เป็นต้น ส่วนรายละเอียดเกี่ยวกับการทำบรรณานุกรม ให้ดูบทที่ว่าด้วยการทำเชิงอรรถ บรรณานุกรมและภาคผนวก (บทที่ ๔) โดยเรียงลำดับตามประเภทเอกสารดังนี้

ก. ข้อมูลปฐมภูมิ

๑. พระไตรปิฎก (ภาษาบาลี-ไทย)

๒. หนังสือ คัมภีร์ ตำราที่เป็นต้นฉบับ (Text)

ข. ข้อมูลทุติยภูมิ

(๑) อรรถกถา ฎีกา อนุฎีกา ปกรณ์วิเสส

(๒) หนังสือทั่วไป/หนังสือแปล

(๓) บทความในวารสาร/หนังสือพิมพ์/สารานุกรม/บทวิจารณ์หนังสือ

(๔) ดุษฎีนิพนธ์/วิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์

(๕) รายงานวิจัย/รายงานการประชุมทางวิชาการ

(๖) จุลสาร/เอกสารอัดสำเนา/เอกสารที่ไม่ได้ตีพิมพ์เผยแพร่และเอกสารอื่น ๆ

(๗) สัมภาษณ์

(๘) สื่ออิเล็กทรอนิกส์

๑.๑๔ ประวัติผู้วิจัย

ประวัติผู้วิจัย เป็นข้อมูลที่แสดงให้เห็นว่า ผู้วิจัยมีภูมิหลังด้านการศึกษา มีประสบการณ์ มีผลงานทางวิชาการ และมีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ที่สอดคล้องกับเรื่องที่จะทำการศึกษาหรือไม่อย่างไร ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งที่คณะกรรมการสอบจะนำไปประกอบการพิจารณาโครงร่างดุษฎีนิพนธ์ วิทยานิพนธ์ รวมทั้งเป็นข้อมูลในการติดต่อประสานงานของเจ้าหน้าที่ผู้ประสานงาน (รูปแบบการเขียนประวัติผู้วิจัยให้ดูแผนภาพที่วาดด้วยประวัติผู้วิจัยในหน้าถัดไป)

๑.๑๕ เชิงอรรถ

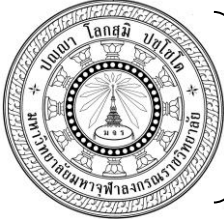
เชิงอรรถ (Footnote) คือ การทำรายการเอกสารอ้างอิงหรือคำอธิบายเพิ่มเติมที่อยู่ด้านล่างของข้อความในหน้ากระดาษแต่ละหน้า ถือว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญมากของงานวิจัย เพราะเป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่า ข้อเสนอของเรามีความน่าเชื่อถือและสามารถตรวจสอบแหล่งที่มาได้ ดังนั้นเมื่อนำเอกสารหลักฐานอะไรมาใส่ไว้ในเชิงอรรถ ควรประเมินเอกสารหลักฐานและผู้เขียนด้วยว่า มีน้ำหนักเพียงพอที่จะทำให้งานวิจัยมีความน่าเชื่อถือมากขึ้นหรือไม่ (สำหรับรูปแบบการทำเชิงอรรถนั้นให้ดูในบทที่ ๔ ว่าด้วยการทำเชิงอรรถ บรรณานุกรมและภาคผนวก)

ตัวอย่างโครงร่างและโครงสร้างดัชนีพันธ วิทยานิพนธ์และสารนิพนธ์

รูปแบบปกนอกโครงร่างดัชนีพันธ วิทยานิพนธ์และสารนิพนธ์ ระดับปริญญาโท/
ปริญญาเอก ต่างกันที่ระดับปริญญา

ส่วนโครงสร้างดัชนีพันธ วิทยานิพนธ์และสารนิพนธ์นั้น ต่างกันที่เป็นการวิจัยเชิง
คุณภาพ หรือเชิงปริมาณ หรือ แบบผสม ดังนี้

รูปแบบปกนอก โครงร่างคุณิพนธ์/วิทยานิพนธ์

 (๑.๕ นิ้ว/๓.๘๑ ซม.) สีดำเท่านั้น ขนาด ๑.๑๘x๑.๑๘ นิ้ว /๓x๓ ซม.	
(ระยะห่างระหว่าง logo กับชื่อเรื่อง= before 12 pt.) โครงร่างคุณิพนธ์/วิทยานิพนธ์ (ตัวธรรมดา, ๑๘ พ้อยท์) เรื่อง (ตัวธรรมดา, ๑๘ พ้อยท์)	
ชื่อคุณิพนธ์/วิทยานิพนธ์ภาษาไทย (ตัวหนา, ๒๐ พ้อยท์) TITLES (bold, 12 pt. line spacing 1.5)	
โดย (๑๘ พ้อยท์)	
ชื่อ-ฉายา/นามสกุล (ตัวหนา, ๑๘ พ้อยท์)	
คณะกรรมการควบคุมคุณิพนธ์/วิทยานิพนธ์ ๑..... ประธานกรรมการ ๒..... กรรมการ }	
คุณิพนธ์/วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรปริญญาพุทธศาสตรคุณิ/มหาบัณฑิต สาขาวิชา... (ระบุสาขาวิชา) ... (เว้นระยะห่างระหว่างบรรทัด ๑ บรรทัด) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๕...(ระบุปีการศึกษา)	
} ตัวธรรมดา, ๑๘ พ้อยท์ (๑ นิ้ว / ๒.๕๔ ซม.)	

ตัวอย่างปก โครงร่างดุขฎินิพนธ์

โครงร่างดุขฎินิพนธ์

เรื่อง

จิตตมาตรของนิกายโยคอาจารย์: การศึกษาวิเคราะห์บนฐานแนวคิด
เรื่องจิตในพระพุทธศาสนายุคต้น
**THE CITTAMĀTRA OF YOGĀCĀRA BUDDHISM: AN ANALYTICAL
STUDY BASE ON THE CONCEPT
OF CITTA IN EARLY BUDDHISM**

โดย

พระมหาสมบุรณ์ วุฑฒิกโร (พรรณา)

คณะกรรมการควบคุมดุขฎินิพนธ์

๑. พระราชปริยัติกวี, ศ.ดร.	ประธานกรรมการ
๒. ศ.ดร. สมภาร พรหมทา	กรรมการ

ดุขฎินิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาพุทธศาสตรดุขฎิปบัณฑิต
สาขาวิชาพระพุทธศาสนา

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
พุทธศักราช ๒๕๖๐

ตัวอย่างปก โครงร่างวิทยานิพนธ์

โครงร่างวิทยานิพนธ์

เรื่อง

จิตตมาตรของนิกายโยคอาจารย์: การศึกษาวิเคราะห์บนฐานแนวคิด
เรื่องจิตในพระพุทธศาสนายุคต้น
**THE CITTAMĀTRA OF YOGĀCĀRA BUDDHISM: AN ANALYTICAL
STUDY BASE ON THE CONCEPT
OF CITTA IN EARLY BUDDHISM**

โดย

พระมหาสมบุรณ์ วุฑฒิกโร (พรรณา)

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

๑. พระราชปรีดีทิวิ, ศ.ดร.	ประธานกรรมการ
๒. ศ. ดร. สมภาร พรหมทา	กรรมการ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาพุทธศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาพระพุทธศาสนา

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
พุทธศักราช ๒๕๖๐

รูปแบบปก โครงร่างสารนิพนธ์ ปริญญาเอก

๑.๕ นิ้ว/๓.๘๑ ซม.

สีดำนั่น

ขนาด ๑.๑๘x๑.๑๘ นิ้ว

/๓x๓ ซม.

(ระยะห่างระหว่าง logo กับชื่อเรื่อง= before 12 pt.)

โครงร่างสารนิพนธ์ (๑๘ พ้อยท์)

เรื่อง (๑๘ พ้อยท์)

ชื่อสารนิพนธ์ ภาษาไทย (ตัวหนา, ๒๐ พ้อยท์)

TITLES (bold, 12 pt. line spacing = 1.5)

โดย (๑๘ พ้อยท์)

ชื่อ-ฉายา/นามสกุล (ตัวหนา, ๑๘ พ้อยท์)

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการสอบวัดคุณสมบัติ

รายวิชา (ระบุรายวิชา)

ตามหลักสูตรปริญญาพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชา...

(เว้นระยะห่างระหว่างบรรทัด ๑ บรรทัด)

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พุทธศักราช ๒๕...(ระบุปีการศึกษา)

(๑ นิ้ว / ๒.๕๔ ซม.)

ตัวธรรมดา,
๑๘ พ้อยท์

ตัวอย่างปก โครงร่างสารนิพนธ์ ปริญญาเอก

โครงร่างสารนิพนธ์

เรื่อง

จิตตมาตรของนิกายโยคอาจารย์: การศึกษาวิเคราะห์บนฐานแนวคิด
เรื่องจิตในพระพุทธศาสนายุคต้น
**THE CITTAMĀTRA OF YOGĀCĀRA BUDDHISM: AN ANALYTICAL
STUDY BASE ON THE CONCEPT
OF CITTA IN EARLY BUDDHISM**

โดย

พระมหาสมบุรณ์ วุฑฒิกโร (พรรณา)

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

ศ. ดร. สมภาร พรหมทา

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการสอบวัดคุณสมบัติ

รายวิชาสัมมนาพระไตรปิฎก

ตามหลักสูตรปริญญาพุทธศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาพระพุทธศาสนา

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พุทธศักราช ๒๕๖๐

รูปแบบปก โครงร่างสารนิพนธ์ ปริญญาโท

	๑.๕ นิ้ว/๓.๘๑ ซม. สีดำนั่น ขนาด ๑.๑๘x๑.๑๘ นิ้ว /๓x๓ ซม.
(ระยะห่างระหว่าง logo กับชื่อเรื่อง= before 12 pt.) โครงร่างสารนิพนธ์ (๑๘ พ้อยท์) เรื่อง (๑๘ พ้อยท์) ชื่อสารนิพนธ์ ภาษาไทย (ตัวหนา, ๒๐ พ้อยท์) TITLES (bold, 12 pt. line spacing= 1.5) โดย (๑๘ พ้อยท์) ชื่อ-ฉายา/นามสกุล (ตัวหนา, ๑๘ พ้อยท์) อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรปริญญาพุทธศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา...(ระบุสาขาวิชา)... (เว้นระยะห่างระหว่างบรรทัด ๑ บรรทัด) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๕... (ระบุปีการศึกษา) ๑ นิ้ว / ๒.๕๔ ซม.)	
ตัวธรรมดา, ๑๘ พ้อยท์	

ตัวอย่างปกโครงร่างสารนิพนธ์ ปริญญาโท

โครงร่างสารนิพนธ์

เรื่อง

ศึกษาวิเคราะห์บทบาทการเสริมสร้างสันติภาพของ ดร. บาบาสาเฮบ

พิมเรอ รัมจิ อัมเบดการ์ ตามหลักพุทธสันติวิธี

THE ANALYTICAL STUDY OF PEACE STRENGTHENING

ROLE OF DR. BABASAHEB BHIMRAO RAMJI

AMBEDKER ACCORDING TO THE

BUDDHIST PEACEFUL MEANS

โดย

นายกฤษณะ ถาวร

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

พระมหาดวงเด่น จิตินาโณ, ดร.

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาพุทธศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาสันติศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พุทธศักราช ๒๕๖๐

รูปแบบส่วนเนื้อหา โครงร่างดัชนี/วิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์

(เว้นระยะจากขอบกระดาษด้านบน ๒ นิ้ว

หรือ ๕.๐๘ ซม. เช่นเดียวกับการขึ้นบทใหม่)

ชื่อเรื่องภาษาไทย (ตัวหนา, ๒๐ พ้อยท์)

English Title (ใช้ font Times New Roman bold 14 pt.)

(English Title ใช้อักษรตัวพิมพ์เล็ก ยกเว้นอักษรตัวแรก,

และเพิ่มระยะห่างระหว่างบรรทัด จาก ๑ (single) เป็น ๑.๕ เท่า (1.5 lines) เฉพาะชื่อภาษาอังกฤษ)

(เว้นระยะห่างระหว่างบรรทัด ๑ บรรทัด)

๑. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา (๑๘ พ้อยท์)

เนื้อหา (๑๖ พ้อยท์)

๒. คำถามวิจัย (๑๘ พ้อยท์)

๒.๑ (๑๖ พ้อยท์)..... ฯลฯ

๓. วัตถุประสงค์ของการวิจัย (๑๘ พ้อยท์)

๓.๑ (๑๖ พ้อยท์)

๔. ขอบเขตการวิจัย (๑๘ พ้อยท์)

๔.๑ (๑๖ พ้อยท์)

๕. สมมติฐานการวิจัย (ถ้ามี) (๑๘ พ้อยท์)

๕.๑ (๑๖ พ้อยท์)..... ฯลฯ

๖. นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย (๑๘ พ้อยท์)

๖.๑ (๑๖ พ้อยท์)..... ฯลฯ

๑ นิ้ว / ๒.๕๔ ซม.

↑
(๑.๕ นิ้ว / ๓.๘๑ ซม.)
↓

๗. ทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (๑๘ พ้อยท์)

๗.๑ (๑๖ พ้อยท์).....ฯลฯ

๘. วิธีดำเนินการวิจัย (๑๘ พ้อยท์)

๘.๑ (๑๖ พ้อยท์)ฯลฯ

๙. กรอบแนวคิดในการวิจัย (ถ้ามี) (๑๘ พ้อยท์)

..... (๑๖ พ้อยท์)ฯลฯ

๑๐. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ (๑๘ พ้อยท์)

๑๐.๑ (๑๖ พ้อยท์)ฯลฯ

๑๑. สารบัญ (ชั่วคราว) (๑๘ พ้อยท์)

..... (๑๖ พ้อยท์)ฯลฯ

๑๒. บรรณานุกรม (ชั่วคราว) (๑๘ พ้อยท์)

..... (๑๖ พ้อยท์)ฯลฯ

๑๓. ประวัติผู้วิจัย (๑๘ พ้อยท์)

..... (๑๖ พ้อยท์)ฯลฯ

แนวทางการเขียนโครงร่างฯ

(เว้นระยะจากขอบกระดาษด้านบน ๒ นิ้ว หรือ ๕.๐๘ ซม. เช่นเดียวกับการขึ้นบทใหม่)

ชื่อเรื่องภาษาไทย (ตัวหนา, ๒๐ พ้อยท์)

English Title (ใช้ font Times New Roman, bold 14 pt.)

(English Title ใช้อักษรตัวพิมพ์เล็ก ยกเว้นอักษรตัวแรก,

และเพิ่มระยะห่างระหว่างบรรทัด จาก ๑ (single) เป็น ๑.๕ เท่า (1.5 lines) เฉพาะชื่อภาษาอังกฤษ)

(เว้นระยะห่างระหว่างบรรทัด ๑ บรรทัด)

๑. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา (๑๘ พ้อยท์)

.....เนื้อหา (๑๖ พ้อยท์)การเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา เป็นการให้เหตุผลประกอบว่า ทำไมเรื่องของเราจึงสมควรศึกษาวิจัย ปัญหาที่ต้องการหาคำตอบนั้นสำคัญอย่างไร มีภูมิหลังหรือความเป็นมาอย่างไร ในอดีตที่ผ่านมา มีแนวคิดหรือทฤษฎีที่พยายามตอบปัญหานั้นหรือไม่ ถ้ามีผู้ศึกษาไว้บ้างแล้ว ต้องชี้แจงต่อไปว่า มีประเด็นปัญหาใดบ้างที่ยังค้างคาอยู่หรือตอบแล้ว แต่ยังไม่สมบูรณ์ เพื่อแสดงให้เห็นว่า เรื่องที่นำมาศึกษานี้สำคัญและจำเป็นหรือจริงใจมากจนถึงขนาดทำให้ผู้ศึกษาสนใจและตัดสินใจเลือกศึกษาเรื่องนี้

๒. คำถามวิจัย (๑๘ พ้อยท์)

..... (๑๖ พ้อยท์)..... เป็นการวางเป้าหมายการทำงานไว้ล่วงหน้าว่า งานดุष्ณิพนธ์วิทยานิพนธ์หรือสารนิพนธ์ของเราจะเดินทางไปสู่จุดหมายใด เหมือนการไปซื้อของในห้างสรรพสินค้า ถ้าเรามีเป้าหมายล่วงหน้าว่า จะไปซื้อของอะไร ที่ร้านไหน เราก็จะมุ่งไปหาร้านนั้นโดยตรง ไม่ต้องเสียเวลาเดินทางหาการเขียนวัตถุประสงค์การวิจัย จึงมีประโยชน์มากในแง่ที่ทำให้ผู้วิจัยรู้ล่วงหน้าว่างานวิจัยของตนมุ่งไปสู่เป้าหมายใด เวลาลงมือเขียนจะได้ไม่ต้องเสียเวลากับสิ่งที่ไม่ใช่เป้าหมายการเขียนวัตถุประสงค์การวิจัยนั้น นิยมเขียนแยกเป็นข้อ ๆ โดยขึ้นต้นคำว่า “เพื่อ...” โดยแต่ละข้อต้องสัมพันธ์กันและมุ่งไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ มุ่งไปสู่การตอบปัญหาการวิจัยเหมือนกัน

๒.๑

๒.๒

๒.๓

๓. วัตถุประสงค์ของการวิจัย (๑๘ พ้อยท์)

และความสำคัญของปัญหา แต่ที่แยกออกมาเป็นอีกข้อหนึ่งต่างหาก เพื่อเน้นให้เห็นปัญหาเด่นชัดมากยิ่งขึ้นนิยมเขียนล้อตามวัตถุประสงค์ โดยตั้งเป็นประโยคคำถาม

๔. ขอบเขตการวิจัย (๑๘ พ้อยท์)

..... (๑๖ พ้อยท์) เป็นการเขียนระบุว่างานวิจัยเรื่องนี้ จะศึกษาภายในขอบเขตกว้างแคบแค่ไหนเพียงไร จะเก็บข้อมูลจากเอกสารหรือจากกลุ่มประชากรกว้างแคบแค่ไหน การระบุขอบเขตการวิจัย มีประโยชน์ในแง่ที่ทำให้เราเก็บข้อมูลได้อย่างครอบคลุมภายในขอบเขตที่

กำหนดไว้ ส่วนข้อมูลนอกนั้น ถือว่าไม่ได้อยู่ในขอบข่ายแห่งการศึกษาของเราอุปมาเหมือนเราขีดวงกลมบนผืนทราย แล้วเก็บเม็ดทรายเฉพาะภายในวงกลมที่เราขีดไว้เท่านั้น ดังนั้น ขอบเขตการวิจัยจึงช่วยให้ผู้วิจัยไม่ศึกษานอกขอบเขต ซึ่งอาจจะบุขอบเขตที่จะศึกษาเป็นขอบเขตด้านเนื้อหาขอบเขตด้านตัวแปรขอบเขตด้านประชากรหรือผู้ให้ข้อมูลสำคัญขอบเขตด้านพื้นที่และขอบเขตด้านระยะเวลา เพื่อตอบประเด็นปัญหาที่ตั้งไว้และสอดคล้องกับวิธีดำเนินการวิจัย

๕. สมมติฐานการวิจัย (ถ้ามี) (๑๘ พ้อยท์)

..... (๑๖ พ้อยท์).....เป็นการคาดเดาคำตอบไว้ล่วงหน้าบนฐานข้อมูลหรือทฤษฎีที่มีอยู่ เช่น เมื่อคตินิยมการเกิดขึ้น ตำรวจมักจะตั้งสมมติฐานล่วงหน้าว่า เกิดจากการขัดแย้งผลประโยชน์บ้าง ชู้สาวบ้าง ทั้งนี้ เพื่อให้ง่ายหรือมีทิศทางในการทำคดี ดังนั้น คำตอบล่วงหน้าแบบตั้งสมมติฐาน จึงต้องมุ่งไปในทิศทางเดียวกันกับวัตถุประสงค์การวิจัย และต้องสะท้อนความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นกับตัวแปรตาม เช่น เราให้คำตอบล่วงหน้าว่า “การดื่มมจะทำให้เรียนหนังสือเก่ง” สมมติฐานนี้สะท้อนความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้น คือ การดื่มม กับตัวแปรตาม คือการเรียนหนังสือเก่ง โดยอาจตั้งสมมติฐานเป็นข้อ ๆ ได้

๕.๑

๕.๒

๕.๓

๖. นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย (๑๘ พ้อยท์)

..... (๑๖ พ้อยท์).....การนิยามศัพท์ก็คือ การตีกรอบคำศัพท์ให้มีความหมายเท่าที่เราต้องการใช้ในงานวิจัยเท่านั้นศัพท์ที่จะนิยามจึง ควรเป็นคำหลัก (Keyword) ของงานวิจัยเท่านั้น ซึ่งคำหลักมักปรากฏอยู่ในชื่อเรื่องหรือวัตถุประสงค์การวิจัย ส่วนศัพท์ทั่วไปไม่ต้องนิยาม (Not more than two sensces)

๖.๑

๖.๒

๖.๓

๗. ทบทวนเอกสารและงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง (๑๘ พ้อยท์)

..... (๑๖ พ้อยท์)การทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง หมายถึง การสำรวจดูว่า งานเรื่องนั้น ๆ ผู้เขียนมุ่งศึกษาหาคำตอบในประเด็นปัญหาอะไร เมื่อศึกษาแล้วได้พบคำตอบว่าอย่างไรบ้าง คำตอบนั้นมีช่องว่าง (Academic Gap) หรือมีความไม่ชัดเจนอะไร ที่จะป็นช่องทางให้เราศึกษาเพื่อความชัดเจนต่อไปเป็นการยืนยันว่า งานวิจัยของเราเป็นงานสร้างสรรค์ใหม่เป็นงานที่จะสร้างองค์ความรู้ใหม่ได้ ไม่ใช่งานที่เดินซ้ำรอยหรือเป็นงานที่เอาสิ่งที่ผู้อื่นรู้แล้วมาพูดทวนซ้ำอีก ที่สำคัญต้องสรุปด้วยว่า จากการทบทวนเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทำให้ได้แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับงานวิจัยที่กำลังจะศึกษาอย่างไร และนิสิตจะต่อยอดในการศึกษาเพื่อสร้างสรรค์เป็นองค์ความรู้ใหม่ได้อย่างไร โดยแบ่งการทบทวน เป็น ๒ หัวข้อใหญ่ ดังนี้

๗.๑ เอกสารที่เกี่ยวข้อง (หมายถึง หนังสือ วรรณกรรม ฯลฯ ที่เกี่ยวข้อง)

..... ฯลฯ

๗.๒ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (หมายถึง คุชฎินิพนธ์ วิทยานิพนธ์ หรือ งานวิจัย ฯลฯ ที่เกี่ยวข้อง)

..... ฯลฯ

๘. กรอบแนวคิดในการวิจัย (ถ้ามี) (๑๘ พ้อยท์)

..... (๑๖ พ้อยท์) กรอบแนวคิดในการวิจัย (Conceptual Framework) นิยมใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นกับตัวแปรตาม เช่น เราตั้งสมมติฐานว่า “การนั่งสมาธิจะทำให้เรียนหนังสือเก่ง” เมื่อทำกรอบแนวคิดในการวิจัย จะต้องแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้น คือ การนั่งสมาธิ กับ ตัวแปรตาม คือ การเรียนหนังสือเก่ง

ส่วนงานวิจัยเชิงเอกสารและงานวิจัยเชิงคุณภาพ แบบสัมภาษณ์เชิงลึก หรือการสนทนากลุ่ม จะไม่นิยมทำกรอบแนวคิดในการวิจัย

๙. วิธีดำเนินการวิจัย (๑๘ พ้อยท์)

..... (๑๖ พ้อยท์) บางครั้งเรียกว่า ระเบียบวิธีวิจัย เป็นองค์ประกอบที่สำคัญมาก เพราะผลการวิจัยที่ออกมาจะน่าเชื่อถือหรือไม่ ขึ้นอยู่กับวิธีการดำเนินการวิจัย ที่เราใช้เป็นเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล เป็นการแจงรายละเอียดว่า เมื่อถึงเวลาลงมือทำวิจัย เราจะมีวิธีการและขั้นตอนการเก็บหลักฐานข้อมูลมาตอบปัญหาวิจัยอย่างไร จะใช้เครื่องมืออะไรเก็บข้อมูล (เช่น แบบสอบถาม การสัมภาษณ์เชิงลึก การสังเกต การสนทนากลุ่ม) เมื่อได้ข้อมูลมาแล้วจะทำอย่างไรกับข้อมูลนั้น อุปมาเหมือนพ่อครัวชี้แจงเหตุผลว่า ตนจะทำอาหารพิเศษชนิดหนึ่งขึ้นมาพร้อมกับบอกวิธีการทำอาหารว่า มีลำดับขั้นตอนอย่างไร นับตั้งแต่วิธีการที่จะได้มาซึ่งวัตถุดิบสำหรับทำอาหาร ขั้นตอนการปรุงจะเริ่มจากอะไรก่อน อะไรหลัง เป็นต้น

๑๐. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ (๑๘ พ้อยท์)

..... (๑๖ พ้อยท์) เป็นการเขียนคาดการณ์ล่วงหน้าว่า หลังจากทำงานวิจัยเรื่องนั้นสำเร็จแล้ว จะมีประโยชน์อะไรเกิดขึ้นบ้าง ซึ่งมักจะสัมพันธ์และมุ่งไปในทิศทางเดียวกันกับปัญหาหรือคำถามและวัตถุประสงค์ของการวิจัย อาจเขียนเป็นข้อ ๆ ได้

๑๐.๑

๑๐.๒

๑๐.๓

๑๑. สารบัญ (ชั่วคราว) (๑๘ พ้อยท์)

เป็นการวางโครงสร้างเนื้อหาของงานวิจัยให้เห็นว่า ในแต่ละบทมีประเด็นที่จะศึกษาอย่างไรบ้าง ชื่อบทคืออะไร มีหัวข้อย่อยอย่างไร ซึ่งการออกแบบบทแต่ละบทนั้น ต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัยเป็นสำคัญ ควรให้เนื้อหาของแต่ละบทมุ่งไปในทิศทางเดียวกัน นั่นคือ มุ่งไปสู่การตอบปัญหาการวิจัย

ตัวอย่าง รูปแบบสารบัญ (ชั่วคราว)

สารบัญ (ชั่วคราว) (๑๘ พ้อยท์)

เรื่อง	หน้า
บทที่ ๑ บทนำ	
๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	
๑.๒ คำถามวิจัย	
๑.๓ วัตถุประสงค์ของการวิจัย	
๑.๔ ขอบเขตการวิจัย (ถ้ามี)	
๑.๕ สมมติฐานการวิจัย (ถ้ามี)	
๑.๖ นิยามศัพท์เชิงทฤษฎี/เชิงปฏิบัติการ	
๑.๗ ทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
๑.๘ กรอบแนวคิดในการวิจัย (ถ้ามี)	
๑.๙ วิธีดำเนินการวิจัย	
๑.๑๐ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	
บทที่ ๒ (ชื่อบทลัดตามวัตถุประสงค์ที่ ๑)	
๒.๑	
๒.๒..... ฯลฯ	
บทที่ ๓ (ชื่อบทลัดตามวัตถุประสงค์ที่ ๒)	
๓.๑	
๓.๒..... ฯลฯ	
บทที่ ๔ (ชื่อบทลัดตามวัตถุประสงค์ที่ ๓)	
๔.๑	
๔.๒..... ฯลฯ	

บทที่ ๕ สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

๕.๑ สรุปผลการวิจัย

๕.๒ ข้อเสนอแนะ (เชิงนโยบาย เชิงปฏิบัติการและสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป)

บรรณานุกรม

ภาคผนวก (ถ้ามี)

ประวัติผู้วิจัย

๑๒. บรรณานุกรม (ชั่วคราว)

เป็นรายการเอกสารต่าง ๆ ที่นำมาใช้อ้างอิงหรือประกอบการศึกษาค้นคว้าในงานวิจัย ให้เขียนไว้ในส่วนท้ายของงานวิจัย โดยเขียนไล่เรียงตามลำดับอักษร และแบ่งหมวดหมู่ตามประเภทของเอกสาร เช่น เอกสารปฐมภูมิ ทุติยภูมิ เป็นต้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง รูปแบบบรรณานุกรม (ชั่วคราว)

บรรณานุกรม (ชั่วคราว) (๑๘ พ้อยท์)

๑. ภาษาบาลี-ไทย

ก. ข้อมูลปฐมภูมิ

มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. พระไตรปิฎกภาษาบาลี ฉบับมหาจุฬาเดปิฎก ๒๕๐๐.

กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๓๕.

_____. พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๓๕.

ข. ข้อมูลทุติยภูมิ

(๑) หนังสือ

จำนงค์ ทองประเสริฐ. ปรัชญาประยุกต์: ชุดอินเดีย. พระนคร: โรงพิมพ์เพื่องอักษร, ๒๕๑๔.

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วน

จำกัด สามเจริญแผนการพิมพ์, ๒๕๓๓.

เสฐียร พันธรั้ง. ศาสนาเปรียบเทียบ. พิมพ์ครั้งที่ ๘. กรุงเทพมหานคร: บริษัท เยโล่การพิมพ์ จำกัด, ๒๕๔๒.

(๒) ดุษฎีนิพนธ์/วิทยานิพนธ์:

นางสาวอุษา โลหะจรรยา. “การศึกษาชีวิตและผลงานด้านวรรณกรรมพระพุทธศาสนาของสมณะเสวียนจั่ง (พระถังซำจั๋ง)”. วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๔๖.

๒. ภาษาอังกฤษ

Bapat, P.V. **2500 Years of Buddhism**. New Delhi: The Publications Division, Ministry of Information and Broadcasting, Government of India, 1956.

Conze, Edward. **Buddhism: Its Essence and Development**. Oxford: Oxford University Press, 1950.

Kerlinger, Fed N. **Foundations of Behavioral Research**. New York: Holt, Rine, 1973.

๑๓. ประวัติผู้วิจัย

เป็นข้อมูลที่แสดงให้เห็นว่า ผู้วิจัยมีภูมิหลังด้านการศึกษา มีประสบการณ์ มีผลงานทางวิชาการ และมีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ที่สอดคล้องกับเรื่องที่จะทำการศึกษาหรือไม่อย่างไร

ตัวอย่าง รูปแบบการเขียนประวัติผู้วิจัย

ประวัติผู้วิจัย (๑๘ พ้อยท์)

ชื่อ :

ว/ ด/ ป เกิด :

สถานที่เกิด :

การศึกษา :

ประสบการณ์การทำงาน :

ผลงานทางวิชาการ :

อุปสมบท :

สังกัด :

หน้าที่ :

ปีที่เข้าศึกษา :
ปีที่สำเร็จการศึกษา :
ที่อยู่ปัจจุบัน :

นอกจากนี้ ในโครงร่างยังต้องมีเชิงอรรถ (Footnote) คือ การทำรายการเอกสารอ้างอิงหรือคำอธิบายเพิ่มเติมที่อยู่ด้านล่างของข้อความในหน้ากระดาษแต่ละหน้า ซึ่งถือว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญมากของงานวิจัย เพราะเป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่า ข้อเสนอของเรามีความน่าเชื่อถือและสามารถตรวจสอบแหล่งที่มาได้ (ดูรายละเอียดการทำเชิงอรรถ ในบทที่ ๔)